

постелята. Слънцето се бѣше издигнѣло доста на хоризонта и слабитѣ му сутренни лжчи огрѣвахж заспалото дѣте. Но, слѣдѣ като чу думитѣ на майка си, то бързо скокнѣ отъ леглото и започнѣ да се приготвя за разходката.

— Мамо, ще ли водимъ и Асѣнча съ насъ — запита Стаменъ.

— Да, да, ще го водимъ; врѣмето е хубаво и той ще си поприпка изъ гората и ще ни набере цвѣтя.

Слѣдѣ половинъ часъ Стаменъ и Асѣнъ съ майка си трѣгнѣхж къмъ гората. Стаменъ не забрави да си вземе и кошничката, за да ѣж напълни съ гжби.

Гората бѣше на близо и се намираще на югъ отъ града.

Слѣдѣ малко тѣ навлѣзохж въ гората и се спрѣхж на една полянка, заградена съ млади хубави дръвчета. Само отъ една страна тази полянка бѣше отворена и се виждаше на около цѣлата околностъ. Това мѣсто е едно отъ най-хубавитѣ. Тукъ всичко е весело, всичко засмѣно! Дрѣвесата, трѣвитѣ, цѣлата околностъ, всичко, всичко, като че е прѣменено въ празнично облѣкло...

Отъ тукъ се вижда цѣлата долина, а посрѣдѣ нежъ града, потънѣлъ въ зеленина. По на близо се извива една малка рѣчица, която лжкатуши по край гората и се губи тукъ тамъ изъ върбитѣ и буйнитѣ зелени нивя. Още по на далечъ се издига Стара-Планина, която отъ тукъ изглежда много красива съ свойтѣ високи върхове покрити съ снѣгъ, който блѣщи като сребро на слънчевитѣ лжчи.

Само който не е ходилъ прѣзъ тѣзи хубави дни изъ гората, той не знае колко весело и приятно е тамъ!

Надвечеръ малкия Асѣнъ, слѣдѣ като игра доста изъ гората, легнѣ на зелената трѣвица, а майка му стоеше при него. Въ туй врѣме Стаменъ се връщаше изъ гората съ пълна кошничка гжби и едно хубаво цвѣте въ ржката.

— Мамо, азъ набрахъ гжби и намѣрихъ това ху-